

Wedu: Generația C

Nr. 15 / februarie 2013

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 15 / februarie 2013

Serban-George Necsa-Damascus	Despre onoare, comunism și tigăi pe gratis	1
Andra Bardulete	Am primit o pâine mare!	1
Dragos-Alexandru Iordache	Himera orelor de sport suplimentate	2
Vicentiu-Eduard Dine	Influențele presei, în viziune personală (Eseu argumentativ)	3
Alexandru-Cristian Preda	Problemele și nepăsarea	3

Colectiv de redacție

Alexandru ȘOTROPA (Colegiul Național A.T. Laurian, Botoșani)
Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)
Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)
Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)
Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)
Lucian APOSTOL (Social IT)
Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)
Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)
Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Despre onoare, comunism și tigăi pe gratis

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Starea de azi a României nu se datorează doar politicianilor corupți, prostiei sau intereselor obscure. Dacă stăm să privim bine, este un complex psihologic a cărui eliminare va dura generații. Deci, să începem acum!

Ascultam melodia lui Guess Who, Onoare, și mă gândeam la versuri. Cu toții ne plângem că ne merge prost ca țară, că politicianii sunt corupți sau incapabili, că se fură și că nu suntem serioși. Ei bine, dacă ne uităm ce motivează toate aceste trăsături, putem reduce totul la un singur concept: instinctul de supraviețuire (ce-i drept, deformat).

De ce se fură? Pentru că vrem tot mai mult, vrem să deținem. De ce ajung oameni corupți, dar incapabili, în funcții de conducere? Pentru că din afacerea asta câștigă toți cei implicați foloase materiale. De ce nu suntem serioși? Pentru că nu ne pasă cum ne facem treaba, atâta timp cât putem să acumulăm bunuri materiale pe alte căi. Și, cel mai grav, de ce se îmbulzesc pensionarii (și nu numai) când uleiul ori zahărul e mai ieftin cu douăzeci de bani, ori când se dă o tigare pe gratis? Pentru că vor să dețină (bani mai mulți, prin economia făcută).

Așadar, dorința de a avea bani sau de a deține lucruri motivează proasta funcționare a țării și a societății. Atunci, hai să scăpăm de această dorință! Ușor de zis...

42 de ani de comunism au creat și au consolidat această dorință periculoasă, în ciuda faptului că doctrina comunistă înseamnă egalitate materială și zdrobirea aspirațiilor de a avea mai mult decât vecinul. Timp de patru decenii, poporul român a cunoscut rațiile, cozile nesfârșite și o economie de stat haotică. Aceste turbulențe — care sunt contrare însăși naturii umane — au cizelat comportamentul poporului într-un mod periculos. De fiecare dată când se dădea ceva, lumea care apuca se alinia la coadă ca să ia acel ceva. Când îți trebuia ceva și nu se găsea la magazine ori cooperative, încercai să-l obții pe sub mână. Acest comportament se aseamănă izbitor cu cel al omului preistoric, care nu avea siguranța recoltei, ci mânca atunci când reușea să vâneze ori să culeagă ceva, nu atunci când îi era foame.

Acest comportament nu este specific doar României — în fosta Germanie de Est, după reunificare, în multe din garaje vedeai cel puțin o tobă de eșapament de Trabant — chiar dacă nu aveau Trabant sau chiar o mașină (asta o spun câțiva prieteni germani). Doar că unele popoare Est-europene au reușit să nu fie influențate atât de mult de această doctrină a supraviețuirii — sau au reușit să se lepede de ea după ce s-au scăpat de comunism. În România, însă, aceste instincte dăinuie.

Acum vreo lună, la Real, se dădeau umerase gratis — erau niște umerase de plastic foarte slabe, probabil ce le rămăsese în plus după ce vânduseră hainele. Cel puțin cinci oameni, îngrămădiți în jurul unui coș metalic mic în care erau aceste umerase, "săpau" în căutarea celor mai bune și mai solide umerase. Acesta e comportament de necrofag — nu e cu nimic diferit de omul străzii care caută prin gunoarie, sperând să dea de un fier vechi sau un salam pe care să-l poată mânca. Însă dacă le-ai spune în

față căutătorilor după umerase că seamănă cu niște gunoieri, s-ar simți profund jigniți — însă asta e realitatea. De ce vroiau umerasele alea proaste? Nu cred că nu aveau acasă. Motivul e simplu: e pe gratis!

Cineva îmi poate spune: dar dacă tot vroiau să arunce umerase din plastic, care să polueze mediul, nu mai bine că le-au luat oamenii și le-au folosit? O întrebare bună. Mulți occidentali fac o risipă de nedescris, aruncând cantități uriase de plastic la gunoi, care, și dacă sunt reciclate, aduc un prejudiciu enorm ecosistemului și planetei ca un tot. Dar ideea ar fi ca acele umerase să nu fi fost produse în primul rând.

Urmăream recent mai multe clipuri pe youtube, pe care le menționase și colegul Claudiu Arbănaș, despre inutilitatea celor materiale. Se vorbea despre cum ar trebui să renunțăm la obsesia de a cumpăra tot mai mult și de a produce tot mai mult și să încercăm să nu fim dominați de posesiuni ori de dorința de a avea bani. Cel mai bun exemplu este președintele Uruguayului, Jose Mujica, care își donează 90% din salariu și conduce un VW Broscuță din anii '70 și locuiește în aceeași fermă modestă pe care o are de mulți ani (linkul unui interviu: <http://www.youtube.com/watch?v=sCZSAmyL4sM>)

Cred că aceasta este salvarea României: să învățăm să vrem mai puțin din punct de vedere material și mai mult din punct de vedere uman și spiritual. Dacă am pune mai mult accent pe caracter, ar scădea corupția, am avea oameni mai serioși și mai dedicați și nu am mai face jocul corporațiilor care vând produse scumpe și proaste. Nu am mai avea nevoie de credite împovărătoare, am învăța să trăim din cât avem.

Poate că ideea mea vi se va părea fantezistă sau un ideal de neatins, dar eu cred că printr-o educație întru spirit, și nu materie, putem progresa. Așadar, dragi colegi, stimați profesori, părinți și mentori, haideți să creem foamea pentru caracter, nu televizoare cu plasmă! Haideți să modelăm o tânără generație care nu vrea ultimul iPhone, ci vrea ultimul volum din Colecția Adevărul sau Biblioteca Pentru Toți!

De Paști, cumpărați-le copiilor o carte, un CD cu muzică bună sau un film documentar — sau și mai bine, ăh loc ăh le cumpărați ceva, faceți-le o surpriză frumoasă, dați-le o zi specială, pe care să n-o uite! Duceți-i la teatru, la filarmonică, în parc sau la muzeu și creați o conexiune cu ei. Așa, încetul cu încetul, ne vom dezobișnui de nevoia de materie, de lucruri inutile și vom căpăta o dragoste pentru tot ce e omenesc, spiritual și de caracter.

Când murim, ce rămâne de noi nu sunt banii, ci ideile pe care le-am lăsat în urmă și felul cum ne-am purtat cu cei din jur.

Am primit o pâine mare!

De **Andra Bardulete**,

Și mă refer acum la orice poate ține locul unei pâini. De la o posibilă relație, până la un posibil vis. De la cel mai apropiat membru al familiei până la cel mai bun fost prieten și de la orice la orice. Prima intenție de a asemăna "pâinea" mea cu gândul tău este lucrul la care m-am gândit când am scris.

Aveam fiecare câte o pâine. Mi-ai spus că acum e normal să împărțim, așa că mi-ai luat o felie din pâinea mea și mi-ai dat

o felie mai mare din a ta ca să nu-i simt lipsa celei pe care mi-ai luat-o tu. Ți-am spus că e prea mult, dar ai zis că eu merit felia cea mare, așa că mi s-a părut un aranjament convenabil și am acceptat. Mi-ai spus apoi că mai vrei o felie de la mine, că-ți eram datoare și mie mi s-a părut normal să-ți mai dau puțin, chiar dacă tu nu ai mai rupt din pâinea ta. Ajunși la egalitate, ai insistat să-ți mai dau una și un colț, amintindu-mi de felia cea mare pe care mi-ai dat-o tu la început — și eu ți-am dat. Mi-ai spus că dacă am renunțat la un colț ar trebui să ți-l dau și pe celălalt că și tu ai face la fel în locul meu — și-am renunțat și la al doilea colț, c-am zis că-i mic și nu-i simt lipsa. Ca să mă poți convinge să-ți mai dau o felie, mi-ai dat tu două din pâinea ta și mi le-ai dat deodată, ca să mi se pară mai mult — și mie mi s-a părut mai mult, așa că ți-am dat înapoi trei, câte una atunci când îmi cereai și încă una din proprie inițiativă, ca să nu-mi reproșezi apoi că-ți dau doar atunci când îmi ceri.

Și-am rămas cu jumătate din pâinea mea fără colțuri și două felii și una mare dintr-a ta; și când ți-am spus că tu ai mai mult, mi-ai zis că e normal, că tu ai mai multă margarină; și când ți-am cerut din margarina ta, mi-ai zis că margarina nu se împarte așa, că mai bine ți mai dau eu o felie, iar eu ți-am dat, că m-am gândit să nu-ți rămână margarina fără pâine. Mi-ai dat apoi un colț din pâinea ta, și cum eu nu mai aveam colțuri, a trebuit să-ți dau înapoi o felie; și-mi rămăsese mijlocul, așa că ți-am dat una mai mare, fără să-mi dau seama că puteam să o rup în jumătate. O altă felie mi-ai luat când ți-ai dat seama că nu ți-ai împărțit bine ce aveai și ai rămas fără — și-am mai rămas cu una, pe care ți-am dat-o când mi-ai spus că pâinea de la tine e mai consistentă, că are mai mult aluat și o să-mi ajungă. Și m-ai lăsat fără o bucată din pâinea mea.

Pentru că tu ai mâncat deja pâinea care ți-a rămas și cea pe care ți-am dat-o, mi s-a părut că tot eu am mai mult, așa că ți-am dat înapoi colțul primit de la tine, pe care l-ai mâncat atunci, în fața mea. Știam foarte bine că nu mai ai pâine deloc, așa că nu-nțelegeam pe ce pui margarina rămasă. Mi-ai explicat că mai aveai niște felii mai vechi pe care nu le-ai putut mânca atunci și le folosești acum, și eu n-am știut că nu fac parte dintr-o pâine cumpărată de tine și te-am lăsat, dar când te-am văzut cu o felie proaspătă, te-am luat la întrebări și mi-ai spus că trebuie să te înțeleg că doar mai ai margarină. Dar eu nu te înțeleg. Nu te înțeleg pentru că știu ce pâine bună ți-am dat eu și știu că ar fi trebuit să-ți ajungă măcar până când termin și eu ce mi-a mai rămas pentru că ce ai primit de la mine era făcută pe vatră și era și caldă, așa că n-am înțeles de ce țineai o felie ascunsă înainte de a apela la cea veche. Ai încercat să-mi explici că uneori simți nevoia să mai guști dintr-o coajă veche, ca să vezi dacă mai are același gust, dar tu ai luat toată felia cea veche, nu doar o coajă.

Mi-ai reproșat apoi că eu oricum aveam pâinea mai mică decât a ta, așa că tot eu sunt în avantaj; dar nu era așa pentru că pâinea mea mai mică avea un gust mai bun, că a ta era mare, dar afânată, așa că m-ai păcălit. Pâinea ta mare nu a ajuns pentru margarina mea puțină, așa că atunci când mi s-a oferit alta, la fel de mare și neafânată, am acceptat. Și-am descoperit că avea un gust mai bun, era mai dulce așa, că asta e motivul pentru care ți-am înapoiat ce mi-a rămas din ce mi-ai dat tu. Ai insistat să o păstrez, că poate o să-mi placă gustul când va fi mai veche, dar eu nu vreau pâinea ta veche pentru că e tare și cea pe care am primit-o acum e destul de mare ca să-mi ajungă și am primit-o fără ca eu să dau vreo felie la schimb, pentru că cine mi-o dăduse

știa că tu deja ai mâncat toată pâinea pe care am avut-o și mi-ai spus că va mânca margarina goală până ce voi strânge eu bani să-mi cumpăr altă pâine. M-am oferit să-i dau feliile de la tine, dar mi-a spus că pâinea veche se aruncă, așa că am aruncat-o.

Mi-am luat altă pâine acum, mai mică decât cea dinainte, dar suficient de consistentă; și cine mi-a dat pâinea lui nu-mi cere nimic din pâinea mea, mă lasă să-i dau eu câte o felie mică atunci când vreau, așa că-mi ceri degeaba, chiar și numai un colț acum, că nu-ți mai dau; oricum, știu că mai ai câte o felie veche ca să nu mori de foame.

Himera orelor de sport suplimentate

De **Dragos-Alexandru Iordache**,

Problema măririi numărului de ore de educație fizică din învățământul primar surprinde prin falsitatea ei, deoarece e egală ca număr orele de matematică celor de sport este o himeră extrem de evidentă pentru toți cei responsabili de învățământul românesc. Orele de educație fizică sunt și așa incuse obligatoriu în programă, ceea ce determină foarte mulți elevi să le evite cu atât mai mult cu cât modul în care sunt desfășurate le vădește clar inutilitatea, cel puțin dacă se menține caracterul lor actual. Oare chiar aceasta este soluția, noi ore de sport? Eu cred că nu.

Cantitatea de două ore pe săptămână în cazul sportului, dispuse proporțional în orarul săptămânal, s-a dovedit suficientă pentru menținerea elevilor în cadrul acestor ore și determinându-i pe aceștia să participe la ele. De asemenea, trebuie observat că, datorită lor, o anumită parte a elevilor se orientează în continuare spre sportul de performanță. Cu toate acestea, nu trebuie scăpat din vedere că majoritatea elevilor este constituită de cei ce nu doresc să se orienteze către sport și ar fi oportun să nici nu fie constrânși în această privință.

Rolul orei de educație fizică este să-l introducă pe elev într-o serie de comportamente elementare pentru menținerea unei stări fizice optime, dar nu ar trebui în nici un caz să devină o metodă de a i le induce forțat, deoarece cu cât mai mare va fi presiunea de executa sarcini nedorite, cu atât mai mare va fi numărul de persoane ce-și vor procura subit scutiri medicale de la ora de educație fizică.

Alt fapt demn de a fi semnalat celor din conducerea CNE este că Ministerul nu a mers până într-acolo încât să crească numărul orelor de sport propriu-zise la patru pe săptămână, ci a propus introducerea de ore alocate „jocului și mișcării”, ce s-ar afla sub coordonarea învățătorilor, mult mai potriviți pentru a-i supraveghea pe elevi într-o activitate curentă decât rigizii și nepregătiții pedagogic profesori de sport. Această îmbunătățire a poziției Ministerului nuanțează deci binevenit declarațiile de săptămânile trecute pe subiectul sportului.

Concomitent însă, Consiliul Național al Elevilor nu se dezice de statisticile falsificate legate de obezitatea în școli și este consecvent cu dorința multor elevi de a se sustrage orelor de la materii importante prin introducerea celor de sport (la care fie să practice activități neconstructive, fie să se scutească). CNE pare să spere că astfel s-ar putea transla decizia din învățământul primar și la nivel liceal, acolo unde este direct interesat.

Adresez conducerii Consiliului Național al Elevilor rugămintea de a se informa amănunțit și de a nu se mai pronunța categoric în numele tuturor elevilor din România asupra unor problematice de largă dispută chiar în interiorul organizației, putând în schimb să prezinte echilibrat mai multe puncte de vedere argumentate.

În aceste condiții, consider că cea mai bună opțiune în privința sportului în școală este menținerea numărului de ore actual, însoțită de prezentarea unor planuri de reducere a lui în următoarea perioadă. Orele de sport nu sunt secretul reducerii obezității la elevi, ci reglementările mai stricte în alimentație, precum și suplimentarea orelor de biologie și științe ale naturii pentru a se crea posibilitatea parcurgerii curriculumului de educație pentru sănătate, mult mai benefice elevilor, după cum a demonstrat aplicarea acestor măsuri în alte țări. Sportul se poate practica extrașcolar sau cu sprijinul școlii, dar nu cu caracter obligatoriu.

Ideea că cea mai bună variantă pentru sportivi este să-și desfășoare activitatea în timpul liber și pe costuri proprii este susținută și de faptul că ei își pot selecta liber instructorii și sporturile alese, în timp ce la școală nu ajung niciodată instructori adevărați, ci doar frustrați profesional dependenți de sindicate. Guvernul poate sprijini sportul, dar sub forma lui de sport de performanță, nu sub forma sportului de masă, ilegal și ilegal impus, care dăunează libertății cetățenilor prin caracterul lui forțat și ridicol, ceea ce-l determină să fie complet ineficient.

Sper să se renunțe cât de curând la această himeră pe care eu o văd, momentan, doar o mostră a faptului că se caută motive de distragere a atenției opiniei publice de la aspectele cu adevărat importante ale învățământului.

Influențele presei, în viziune personală (Eseu argumentativ)

De **Vicentiu-Eduard Dine**,

Cel mai important apanaj al manipulării este presa. De altfel, una din funcțiile cele mai importante ale presei este manipularea. În opinia mea, presa românească este axată pe două mari categorii: lumea politicului și lumea vedetelor, ambele prezentând un mediu nociv atât pentru copiii, adolescenții cât și pentru adulți. Presa românească manipulează, spală creiere, distruge demnitatea de sine și ambiguizează realul.

Din proprie experiență, am sesizat acțiunile manipulative inoculate de presă. Lumea devine din ce în ce mai nervoasă, mai tristă și mai doritoare de luptă și răzbunare asupra politicului, pe de-o parte. Pe de altă parte, incultura este promovată la rang de artă, prin scrierile de tip can-can; modelele umane mediatizate sunt atât de derizorii încât este hilar faptul că oamenii își doresc să fie asemenea lor. Și totuși, majoritatea oamenilor vor să fie milionari fără școală, miniștri plagiatori, „băieți de bani gata” sau fete care nu pot trăi decât cu ajutorul trupului lor.

Mă simt manipulat, mă simt călcat în picioare de presa românească. O mizerie totală a cuprins jurnalismul. Traficul de influență, atât de prezent în sistemul românesc, a cuprins și ziaristica românească. Codul deontologic este o glumă pentru majoritatea oamenilor care scriu. Ei scriu la comandă, primind

bani și alte bunuri în schimb. Nu este moral și nici normal acest lucru, însă puțini conștientizează acestea, dar și mai puțini iau atitudine. Pot spune că sunt dezamăgit de ceea ce înseamnă presa românească la nivel global. Televiziunile și ziarele sunt mijloacele politicului. Milionarii conduc din umbră oamenii, manipulându-i într-o direcție sau alta, inoculându-le o idee sau alta, dându-le satisfacție și ură, tristețe deopotrivă.

Mai există însă, din fericire, publicații care sunt cu adevărat artă reală jurnalistică. Ele sunt însă puține, de cele mai multe ori necitite. De altfel, sunt călcate în picioare de presa coruptă.

Cea de-a patra putere în stat ar trebui să nu fie subordonată politicului, ci să facă dezvăluiri care nu convin Puterii. Ei bine, aceasta nu se mai întâmplă. După părerea mea, presa a devenit un mijloc prin care oamenilor li se „spală” creierele și sunt îndotrinați într-un fel sau altul.

Concluzia mea este că a te uita la televizor a devenit un sport periculos. Extrem de periculos. Același lucru și pentru a citi un ziar. Îți trebuie inteligență ca să distingi manipularea de realitate; îți trebuie dorință, demnitate și putere ca să învingi ineptiile can-can-urilor.

În ultimul rând, cred că deviza agențiilor de presă (conduse, evident, de mediul bogat-politic) merg pe deviza „Divide et impera” – dezbină și stăpânește. Altfel, nu înțeleg, de unde atâta ură față de neamul românesc (din care fac parte)...

** Acest articol este pur subiectiv. Vă rog să vă exprimați părerile în articole-răspuns. Mulțumesc.*

P.S.: Nu doresc să arunc cu noroi în jurnalismul românesc și mass-media, ci doar să trag un semnal de alarmă asupra manipulării politicului cu ajutorul presei. De altfel, îmi doresc să devin jurnalist...

Problemele și nepăsarea

De **Alexandru-Cristian Preda**,

Știu, dar nu vreau să cred. România e asaltată de probleme. Cheia rezolvării lor e în unele cazuri la noi, iar în altele la autorități. O avem, dar am ascuns-o bine cândva, iar acum nu o mai găsim. E undeva îngropată în nepăsare.

De la revoluție și până acum, problemele României s-au tot înmulțit și încă mai continuă să apară. Sa luăm ca exemplu o problemă care vine din domeniul medicinei. În ziua de azi, medicina a început să funcționeze după principiul: “nu ai bani nu ai parte (de tratament)”. Într-un caz real, un copil avea nevoie de o altă inimă, fapt pentru care cei de la spital îi cereau o sumă enormă numai ca acesta să fie trecut pe lista de așteptare pentru transplant — și așa au murit foarte mulți oameni, deoarece nu au avut banii ceruți de medici; iar aceste cazuri există și la noi.

Acum câteva zile, a avut loc o întâmplare cu caracter tragic dar și comic. Întâmplare, însă, ale cărei consecințe sunt cu siguranță de domeniul penibilului. Conform unei televiziuni, un om și prietenul său erau frecvent “trași în țepă” de o vulpe care venea regulat să îi viziteze. Cei doi oameni au observat că pe zi ce trece le dispar tot mai multe găini din ogradă, iar într-o zi, sătui peste măsură de bătaia de joc a vulpii și un pic cam beți, ce-i drept, au luat o pușcă. În încercarea de a trage către vulpe, unul dintre ei s-a împiedicat și l-a împușcat pe coleg. Despre această faptă s-a

aflat și la poliție, care, pe lângă dosarul de vătămare din culpă făcut celui ce avea pușca în mână, l-a mai acuzat și de braconaj. În concluzie, omul ar fi trebuit să își vadă de treabă, să lase vulpea în pace să ia câte găini dorește, dacă nu vroia să i se întocmească dosar penal pentru braconaj. Nu sunt prea sigur, dar nu cred că cei doi aveau chef să iasă la vânătoare în acel moment. Cei competenți ar trebui să știe și în ce condiții să aplice unele legi. Toți hoții, criminalii și infractorii sunt lăsați liberi sau judecați în libertate, și altora le sunt întocmite dosare penale de braconaj, spre exemplu, având în vedere cazul de mai sus.

Același lucru și cu protecția copilului. Aceștia au început să sancționeze părinții oricând și din orice motiv, ca și când un necaz datorat unei clipe de neatenție ar fi ceva premeditat cu scopul de a-și pierde sau nenoroci copiii. Într-adevăr, există numeroase cazuri în care sancțiunile sunt pe bună dreptate. Dar multora, dacă nu sunt o clipă atenți, le-a și dispărut copilul.

Pe de altă parte, în ceea ce privește scandalul steagului secuiesc, mi se pare că este doar o problemă foarte mult mediatizată. Nu știu ce treabă au ungurii cu steagul secuiesc, care aparține unei zone din România, ce pe vremuri era populată de nemți. Se vede că celor de la putere nu le pasă că, fără anumite măsuri — poate asemănătoare chiar cu cele din timpul lui Ceaușescu, în viitorul apropiat, țara noastră va fi guvernată, probabil oficial, de unguri. La fel și cu problema cu autonomia putem, de asemenea, în viitorul apropiat, să intrăm cu pașaport în Transilvania, pământul nostru și, de altfel, una dintre cele mai frumoase zone ale României.

Din punct de vedere cultural nu mai suntem ce-am fost. Né-au murit mulți actori buni, lăsând în urma lor un gol pe care nu prea are cine să-l umple. Mulți se chinuie acum, să fie ce-au fost unii altădată, însă nu au nici un farmec. Mai avem actori buni, dar puțini. Iar filme ca ale lui Sergiu Nicolaescu nu mai găsim. Oricâți regizori am avea, cel puțin până acum, dar nici în viitorul apropiat nu cred că îl va întrece vreun regizor român. Filmele lui au fost și încă sunt renumite și peste hotare. În SUA, la academia de film de la Hollywood, filmul "Mihai Viteazul" a devenit obiect de studiu. Însă ce mai puteam sau încă mai putem salva din cultura românească ar fi cinematografele. Multe dintre acestea zac acum în paragină sau au fost transformate în supermarketuri. Și, din păcate, pe zi ce trece se închid tot mai multe.

Nici cu mediul nu stăm prea bine. Hectare întregi de pădure sunt defrișate de oameni pe care parcă nu îi vede nimeni, sunt invizibili pentru ochiul românului dezinteresat. Doar noi îi vedem, autoritățile nu. În legătură cu minunea descoperită în județul Alba, și anume inima din pădure, ar fi bine să o declare cât mai repede posibil zonă protejată, fiindcă altfel "vandalii de păduri" își vor muta tabăra și echipamentele acolo și acea "inimă", acea minune a naturii e posibil să își lărgască orizonturile mai mult decât e necesar.

În concluzie: stăm destul de prost. Eu unul nu vreau să cred că toate astea vor continua la infinit și la putere vor veni și oameni care vor ști și vor vrea să facă bine pentru noi și țara noastră, pentru viitorul nostru. "Fii conștient că orice problemă are o soluție, un răspuns!" și așa mai zice: "nu amâna rezolvarea unei probleme pe motiv că nu ai chef."

Acest articol e de factură pur personală și nu constituie decât

Wedu: Generația C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2013

